

3663

Aut. av H. Aron Lund
Ber. av Lars Jakobson
född 1860 Svenstorp

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

I

Prömrassel

Vi har varit 14 syskon, men
di meste dogo i unga år, så vi äro
nu bara två kvar. Strax innan
småsyskonen dogo, drömde far, att
tornspiran på kyrkan föll, han såg
det på tydligt. Då han vekunde om-
talade han det för mor, och det slog
aldrig fel att inte något av små-
gyltarna dog inom de närmaste dagar-
ne.

Medd. av N. Arton
Lund.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Ber. av Lars Jakobson

född 1860, Svanstorp, Köpingebro

nu i Lund.

2

Lerslasgille (ell. Klinegille. Fästa h.)

Firades då klineväggarna uppmurades.
Då korsvirket till ett nytt hus var färdigt, och klinten skulle börjas, inbjöds
grammarnes drängar och pigor att delta.
Själva klinten kom på pigornas
lott. Det ansågs inte "äretärdigt" för
en dräng att klinta. Drängarna hade endast
att på bärbaror servera den färdig-
gjordade keran till pigorna, som stodo
på var sin sida om väggen, d. v. s. den
ena stod utanför den blivande muren
och den andra innanför. (M. i Linnés sk. resa.)

Själva berättningen tillgick på följande

lätt. Beräknat antal hästar med
lera utbeddes på marken till vid
pass en fot tjocklek. Två eller tre
drängar reds fram och tillbaka i
leran. Leftersom leran av hästarna ut-
trampades stods hästar och kastade
upp leran till omättnings. Sedan leran
ansågs tillräckligt seg, präglades ett
tjockt lager påghalm och hästarna
fingo fortsätta ätningen tills den
ansågs färdig. Det var ett styft arbete
för hästarna att en half dag vandra i
lera upp till knäet. Sedan leran
omside blivit färdig överöstes den
med vatten och täcktes med torvskor
o. dyl. för att ej torka. Dagen efter
började klinarbetet. (En uppgift av

Linné i hans Skånska Resa, att leran även uppblandades med hästspilling är nog felaktigt. Naturligtvis kunde det ej förekomma att något litet av hästens spilling kom i leran, men avsevärt blandades säkert ingen pådan i leran.)

För att underlätta kluiets fastsittande hade man inflett vanligtvis pileskivtar och flätade halvgärdlar mellan korsvirke stolparna.

~~Under~~ Under arbetet med kluiet doppade pigarna alltsomofast händerna för att ej leran skulle bli alltför efterhängsen och för att kunna slätta murarna med händerna. Efter arbetets fullbordande vistoy "Lerslagsgillet" med dricksmat

3663

Aut. av N. Arton, Lund
 Ber. av Lars. Jakobsson
 född 1860. Rönnebo
 Köpingsbo

LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

5

Spökhistoria.

Jag och drängen hade stått på logen
 en tid och sågat plank. Det ligger ju
 ej med en vanlig såg till ett sådant ar-
 bete. Byggen skulle ju ta emot, när man
 kom ner ett stycke, så vi hade en sån
 Lär klosåg.

En kväll då vi slutat arbetet och
 drängen hade gått hem och lagt sig, hörde
 jag tydligt hur sågen gick lika tydligt

som när vi vore nere och sågade.

Jag klädde på mig, gick ner på logen, men där hängde sägen på sin spik på väggen precis som vi hade hängt den när vi slutade.

Jag hörde detsamma ett par följande nätter. Så uttalade jag för drängen, att det spökade på logen om nätterna.

Där var påkert nåt spöke nere och sågade. Då sa drängen: A, då har Jakobsson glömt o "lena" på muttern,

d. v. s. skruva lös muttern på att sågklingan blir slak. Gör en inte det, så går sägen hela natten.

Sedan jag vid arbetets slut lenat på muttern, upphörde spökan och jag har aldrig hört det sedan.

3663

ACC. N:R.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Upptecknat av: *N. Aron*
 Härad: Adress: *Lund*
 Socken: Berättat av: *Fru Ebba Sjöholm*
 Uppteckningsår: *1932* Född år *1872* i *Reslöv sn*

Uppteckningen rör *Trued Travnare i stävie*.

Trued, vars riktiga namn jag nu ej kan minnas, var född omkring år 1800.

Han blev ett stort original och han försörjde sig genom kakhandel och annat smått. gick omkring för 70 å 80 år sedan i stävie trakten, berättade passascher och var alltid gärna sedd, var han drog fram.

Tyngsamt var han berömd för sin fläcks konst. Hans svar och berättelser hade för det mesta form av vers. Många pådana levde kvar på folkets läppar. Här

följer några stempel.

På frågan "vilka voro på marknaden i
Åkarp" svarade Truse:

Där va Truse Trallars

o Ola Hallars

Ågarpa smu

o "Titta Te"

Billeström (plaktare) må sin store hang

o Lundeström (gästgivare) " " " " " " " "

På frågan "vilka hjälpte till vid hösten"
svarade Truse:

Där va ja o Per Vinger

o två påga som va litta minger

o piaw hade out i en finger

Wannu va ude må o bant (band)

Kvingar spad hemma o spant (spann)

Trued var inständ till tinget som vittne i ett spritmål. Då domaren förstavade eden "jag lovar och svär", repeterade Trued "jag svarar o skär".

Efter en skarp tillrättavisning fortsatte domaren: Nå, vad var det som såldes?

Trued: De va lavresöva.

Domaren: Hur såg det ut?

Trued: De va rätt

o de va rätt

smågt bra

vi to många po ra

ja så ingen som fränga ville ha

När Trud påde kakor.

Kjöben bälla

men di e källa

di e små

men ni kan ta två

di e mågna

men less fortare plågna.

+

Fa e Ragesäljare

Mine bror e kalakväljare (plaktare)

Vi gick ing o to "fem tenn" (såltes vid diken
på gästgivargården

De drack vi udanom (utanför) ^{5 öre})

+

Fårr hade ja en stor gård

Nu har ja ett lided hus

o två svarta får

o lid pänja fe pens.

Luggude härad 3663 Medl. av N. Arton
Lund.

Svalöv Sm

Ber. av en husar i
Svalöv.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Medel mot skabb.

Midsommarsnatt skall man springa
naken i ett rågstycke genom alla färör-
na.

Tjiverlåden = "outålig" (i Frosta härad
samma ord Tjibberlett.)

Ljörveden = frågvis (i Frosta spörveden)

Säges även i Frosta härad, i Höör
(enligt
från Bruce)
Lund

Thapten, men jag har aldrig hört det i
härde delen av häradet

3663 Mss. av N. Arbon
Lund.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

12

Angelholmsorten
m. fl. platan

Nå matböckerna kommo till
kallade man spritvaror för "laggträ",
ty det var på svårt komma över.

Bir (pilsner o lager) kallades lushonnadricka.

Monopolits tobaksort "Mixture" kallades
luffarecapstan (capstan navy cut är
som "vi" veta en bättie imp. vara).

Rössjöholm

Av författare Frans G. Bengtssons
fader, förvaltare Sven Bengtsson, Rössjöholm,
hörde jag omkr. år 1910 att man ej kunde
fiska braken i Vesterijön, den vestra
av de två sjöar, som ligga vid R., under
Hollandäsen. För många år sedan kom
en vandrande kvinna (Figuonare, tatler,
fincka eller lappiska?) till en vid sjön ligg-
ande bondgård och bad att få mat. Bondens
familj satt och åt braken, kvinnan vägrades
mat. Då hon sade: två fader, härnäst
skall ni aldrig få någon på den fisk mer,
och det har hittills varit föfänt fiska
där, fastän där är gott om braken. Allmän

3663

En visa (otryckt) från Löderup,
uppskriven hos bankdirektören Ola Nilsson "1927.

11

I fjor hade ja en festemö, o den som va grann,
Hun feled va didd, ad hun älska var man,
Gardister, studenter, ja bömmar också,
Ja, hun fo varje kar, som hun kunde få,
Falleri a lala la
" " " " " la la la la

När spillet upphörer, o dansen tar slut,
Då säger flickan: nu vill ja gå ut,
För ja e så varm, o ja e så svett
O nu gör de gott o få svala sej litt.

Min hatt hun uppsöker, hun säger som så,
Kom nu lilla vännen, på phola vi gå
Hun tar mig om armen så noga då fatt,
Hon säger, här har du din kapp och din hatt.

I "Näraby" socken och i samma by,
Där borja den flickan o föra ett ly,
Hon börjar upprätta ett så kallat kontor,
O där ble en rörelse, o den som va stor.

Och lyckliga voro de gossarne då,
Som bo där i näjden på nära inpå,
Fy de kunna gå till kontoret var evolia kväll,
Och träffa den flickan på fager och päll.

Stut lafin

De e mod som ja till har "gid pass po"
(observerat)

Keydegille (motsv. amerikans surprising party)

3663

Gomoraskantj.

16.

De va ett brug, äd en gomor skolle
gi sin gusön ella gedötter en skäntj.

De brugas mest o gi en silverske.

Ät min gomor, som va ifrån Lårs härad,
men kommen ifrån Konstas mölla nere
mot Sömmershamns härad, se ja ingen
silverske. Ja fittj de som va med
better. Ja fittj en gäs. Daen ette
vi hade färd na te vårt, flö hun ifrån
voss, men vi lyste po i Björstjan po
söndan, o po kvällen samma da som
där en kvinna må den, o den som ble
glad de va ja. Ja hade den sin te helten-
brug må farses gäss, drevells i gästingana
skolle far ha helten o präjarna som där
ble for helten skolle ja ha. Disse min
präjarna skolle va te ett gullur, som ja skolle
ha när ja sto po gäled (Konfirmerades)

Tocken värper.

I hönshuset eller i hönshägnarna konne
en ibland en litta hönsäddj, som inte va
större än kräddj, ja minger. Disse
kalla en tockaäddj.

17

På sistå blad i abesettan (abc boken)
var en tocke avbildad. De va ett brug
att om glöttan hade vad räktit trägen te
o lesa, om märmarna laddja nou tiden
gäva t. ex. en kaga, tid brunsocker, ^{lackriss/oble} ~~apple~~
öder, eller telia gobida inellom de sistå blad
o binjed. Där ble stor glädje när en sträjs
vagna litta ette had tocken hade värpt
unge nöttan. Min tocke värpte julgransjus
i alla di kolörer. Ja glummer inte här
granna di va. Di va ässe rämeda (randiga
med refflor.) Hitta en inte mäd i bogen

o en kom o beklava se, på heds de, ad
nabboens tocke hade vad o stäled ed.
En gang gittj ja te nabboens for o pryld
dorras tocke. Ja puigte me så nett
osta bagom dorras östra länja, o där
sto tocken o hönsen ude po maddynjen.
Ja to en holia stor stejn o skolle slå
te måls po tocken, men de ramma
i stället en å hönorna på huen ble halt
o kansje lid vinyabröden ässe.

Koss va hun skredj, o den som fe brätt
o lista se mot bearned, de va ja.

Di hade hatt hönsasoppa te Vejls
Vejls daen ette fe ja sporja.

(Vi trodde ju aldrig på sådana fenomen,
man om man inte trodde så värpte
ju inte tocken. O därför så--)

Ur "Svenska Stolt, Engso", utgiven av
Carl Skrid Klingsspor och Bernh. Schlegel.

19

Dvärgen Luxemburg.

Dvärgen Luxemburg tillhörde
Pipers svärfaders fältmarskalken Carl
Gustaf Mörners husfolk och var en stor
favorit hos k. Karl d. 12:te.

Anders Luxemburg föddes i Kumla socken
i Värmland och kom med sin hustru 1717 till
Lund, där konungen då vistades.

Sitt namn hade han fått för sin för-
märkta likhet med den bekante fältmar-
skalken. Konungen fann snart nöje uti
att höra den lille mannen sjunga sina
franska och italienska visor. En gång,
då konungen såg honom rida på en klippare,

red han ikull honom med sin egen häst,
kallad Kiips. En annan gång ville han
ställa till bröllop mellan Luxemburg
och en liten puckslyggig pådmansdotter,
men churen prästen sedan var kallad,
befriades Luxemburg från giftermålet
i följd av sina lärar och böner.

Dagen före Konungens död sändes L. med
~~ett~~ feskort till honom i löpgraven, och
dubade som han var befalld, upp feskorten
på hvattekullen. Konungen frågade vilken
väg han kommit. Genstligen svarade L.
Det är ej rätt vägen, sade Konungen, du
skall gå denna vägen hem. Den utvisade
vägen gick åt Fredrikshald, som hi belägra-
des, och befallningen åtljuddes. Konungen
med sina officerer stod på bergst och
såg på Luxemburgs hemresa, han gick

med trygga och avmåttat steg, ända
tills han kom under fästningens eld.
Han återvinkades nu och befalldes gå
huru samma väg som han kommit
och erhöll nu av konungens hand den
sista dulcet, som han utdelade.

Luxemburg kom sedermera till greve
Piper och vistades hos honom till sin
död 1744. Luxemburg är avritad i
"Engeströma".

Avskr. av A. Aron

Lund

ACC. N:R. 3663

Landskap: Upptecknat av: N. Arton
Härad: Mo härad Adress: Lund
Socken: Raulundabu Berättat av: Peter Persson
Uppteckningsår: 1938 Född år 1858 i Raulunde

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

22

Uppteckningen rör

Vackram = redskapskåp för vagn-
makare.

rust. strand
Labbörren = (vågskvalp, dyning vid
kusten) När denna tydligt
hörs cirka 1 kilometer från
havet och i sydost, blir
det tydlig all. p. o. kullje.
Hörs den i n. o. blir det
nordlig all. n. o. kullje eller
kulavär.

Aut. av G. Arton Lund
Ber. av Lars Jakobson
född 1860 i Svenstorp.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

23

Bäckhästen?

Strax före om min gård låg en dal
med massgravar och kärr. Där den
hörd jag många kvällar och nätter
ljöd precis som om en skenande häst
hade kommit fram, fastän det tycktes
gå i många gånger hastigare fart än
en häst kunde springa. När jag hörde
ljudet, och det ett par gånger var så ljudet,
att jag skulle kunnat se ett försmål på
stort som en kaffekopp på 100 fanners
avstånd, kunde jag icke se ett spår av
någon häst. Det var det besynnerligaste
jag varit ute för i all min tid.

Landskap: Upptecknat av: *N. Arton*
 Härad: Adress: *Lund*
 Socken: Berättat av: *Hälsingborgare*
 Uppteckningsår: Född år i

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

24

Uppteckningen rör

Gravlatarne

I Hälsingborg bildades på 1870 talet
en förening "Gravlatarne".

Följande reglemente upprättas.

§ 1.

Gravlat vare skyldig supa till all fisk

§ 2.

All mat är fisk utom ölost och fläsk-
pannkaka.

§ 3.

Allt gravlat endast ölost och fläsk-

grannkaka vare skyldig pupa på gran-
nes fisk.

§ 4.

Äte granne endast ölost och fläckpau-
kaka torde även denna rätt som fisk
betraktas.

Skane.

3663

Mess. av N. Arton
Lund.

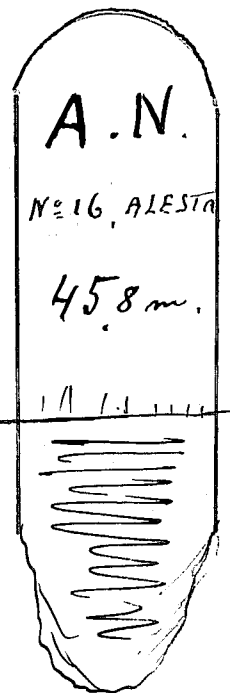
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

26

Stenslagaren

En typ av arbetare, som numera försvunnit från vår landsbygd, är stenlagaren. Tusen vägstyrarna övertogs underhållet av landets lands- och bygdevägar (från 6 à 7 är sedan) låg det varje hemmanägare att underhålla det honom tilldelade vägstycket, vilket var markerat längs vägarne med s. k. "väjapåla" av sten eller trä och med utsett namn eller initialer och väg-längden (se marg.). Var och en "färade" sin väg. Glomma vid gården hopköps man från åkrarna stenar, vilka i allmänhet skärvades av husets eget folk. Ja och ja vid tillfälle, ja ej något annat.

Skriv endast på denna sida!

bränskande arbete förekom. Skärven
utkördes och utspred sedan vanligen
i November på vågarne.

Det fanns emellertid särskilda sten-
slagare här och där utmed vågarne.
Glär stod de i ur och skur tränga
vid pitst illa avlönade arbete.

För att få skydd mot väder och vind
hade de gjort sig en cirka 3 meter
hög och lika bred skärm av halvt
iseflättat i en ram av tunna läkten
eller bräder. Man såg dem ibland
icke med blida ögon. Ty härlarnes
skyggadoftet för ~~läsen~~ dem.

Underlaget för den sten som krossades
med en gammal tung "järnsläddja"

utgjordes av en cirka 2 fot hög
sten av hårt granitlag.

Efter någon tid upptod i denna
underlagssten en del ganska stora
urholkningar (detta omnämnas för
att varna framtidens arkeologer
för att taga dessa stenar för offer-
stenar eller dyl. från forntiden,
vilket "lätt" kan inträffa och har
också inträffat).

Var de tusentals väjapålar som har
tagit vägen är ej "gott o veda".

Den hal del är uppskärade, men
många äro hemsagna till gårdarne,
der de pistoler fullt förvaras som
minnen från den "gamla goa tiden".

"Smanda fram" visan.

Den gamle Per Olsson eller Klockare-
prästen som han kallades, emedan han
bodde nära klockaregården, anmodades
vid alla gillen sjunga några av sina
visor, av vilka jag särskild lagt märke
på minnet. Per kunde många visor utan-
till, men kunde aldrig boja ett vers förän
han tittat efter i den nedförda visan.

1. Smunda fram - -

Smunda framför spegeln står,
Där hon kämmar sitt blonda hår.
Hon redan färdig till balen är,
Hon väntar blott på sin hjärtans kär. //

2. Aftonso - - -

Aftonsolen gått redan ner,
Men än den älskade hon sj' ser,
Men tyst hon sade, nu kommer han,
Av kärlek då Amanda brann.

3. Vid stjärnors gli - - -

Vid stjärnors glitter redan de,
Arm i armen sig bege.

Till balen, vareit salen är
Upplyst av ljus, den kronor bär.

4. Tiolen smäck - - - -

Tiolen smäktande redan löd,
Och opp till dansen dem uppbjöd,
Amanda pringade sig på glad och mätt,
Med älskaren i valsen lätt.

5. Amanda sve - - - -

Amanda sveckades, hon blev på varm,
Med högre hävde sig hennes barm.

När första valseu den var slut,
ett glas med vatten drack hon ut.

6. Men vatt - - -

Men vattnet var på kallt, ja ack,
och allt för häftigt Amanda drack,
hög mera dansa man höns påg,
I bleka döden Amanda låg:

Därför uttalade Pär följande varningsord
till ungdomen. Ja, där ser vi hur sorgligt
det kan gå, när en dricker iskallt vatten
när en har blivit svett genom dans och
ansträngande arbete. De e förn till att
hålla iskallt vatten på en glödgad spis, den spricker.

Man alltid detta i åkt, så det inte går
som det gick med Amanda. De e förn till
att bli av med sin fasten på de viset,
när en har som roligast måna.

Prosta h²

Hurwa
 Hörby
 Sallerup
 o fl. st

Fare H!

O. Kärrtorp
Östra by
Västertorp
Långared
o fl. st.

Kan du lausa skinkompass, skinkompass skin
kompass

Sen skifta man stegen

Ja man sjang:

Den	skä	inte	vara	mätt	Som	kan	läsa	denne	pått
en.	"	"	"	"	"	"	"	detta	lätt
"	"	"	vara	möcke	lätt	"	"	"	"
"	"	"	"	vätt	"	"	"	på så	sätt
				o lätt					

Den som inte vill eda ded kan jagom
 ha en kattapåra,
 Di e så gott som i släjt, di har bode
 bytt ödj o plockor.
 Leusmannen o ja, vi e så gott som
 halbröra, for han sir du te me.
 Kungen sir du te alla, for han ved
 inte had di heder.
 De va en fråga o ställa te en präst,
 om kungen e adel.
 Ombytte fornöjer sa tattrapågen pryla
 sin mor,
 Välkommen i de gröna sa f-n när
 han ^{kottar} kasta sin pårmor i nalleproben.
 Slunga o barra stänja inte dören ette se.
 Sa du mod alla de va bara som hagam
 gittj.

Ja e lia gla pa karingen när hum gred!
De e langt did pa karingen pedja på månen,
Föred e semst i porten.

Som fastan går inj går den ud.
ken kan lias äväl slidas opp som röstas^x opp,
Drick bir o ed ost, blier du fed som en prost,
Smågen e forskelli, somma töss om
gröd o milk, andra om milk o gröd.

Tujen rädder här pa han som sprant för Laren.
Skönt pa Gustava om kossen som hum
allri fittj.

Köss me där ja e höjast, när ja
ploekar pantofflor.

De e en som inte går äd för hackor.
(Rätten gör ja näd på leen, men knappt de,
Men rätten vill ja ha, o helst lid te)

De va en dölle väj sa lensmannen,
men så e den ässe färäd mä vede
o fleskastittje (mutor för att vägen
skulle bli godkänd vid syn).

—
Alla väja bära te Rom.

—
Alla väja e krogeda, o de kommer se
dära, ad de e kostia (kostigar) frå
borjan. Sin ble de riväja (ridvägar) o
sin körväja. I di tier forä bömnerna
kredjen mä drank, så de e daffor
som väjana har blev så slingreda.

Kjortjan ska vä mitt i byen, sa
kvinjan fljätta grödafaded te mitteleu
på boret.

De smågar ändå kar, sa pian köste tocken,
Tujen skae skedd, varre om di kjölnar
po lossu.

Blongar du sa skiäddaren te målen.
Du tyver Tröls, du har inja studa.
Rag i ryddjen som han inte sett
brö po fjortan da.

Nu e de slut mä vösstened sa bonnen
när flebben sprack.

Med har ja gäd igenom men mest
(läppar)
igenom dören.

Med har du fared, men mest mä löjn,
Om om skittjar en po te Rom o heram
så e huu lia domm.

Messommars da kan en se se bodde
lessen o gla.

"Den höder, men den stöder
Den buktar, men den tuktar;"
Sades när man ställde sig en garde
till bökning och räckte fram ömsom
höger och venster arm.

Tän sel våra ene, di frammade tar nock!
Eden o drittjen på i sprittjen, de e er
väl organes.

När man frågade en bon stöd och
slöjdade på något, vad det skulle bli,
fick man till svar: de ska va en
plogg o slå i ennen po spårveden,

De e så länjesin som när Kal va liden
o Där patta.

Färs härad
Sjöbo

3663

Medd. av N. Arton
Lund

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

38

Medel mot gift.

Madrasser och örngätt stoppas med
brägenabla (blad av ormbunken).

Dessa plöckas midsommarsaftens middag
före kl. 12, torkas och repas.

(Tammapågens recept).

Torna härad

3663

Aut. av N. Arton
Lund.

St. Råby ^{sn}

Ber. av Fru Anna Johansson
förs 1850 i Råby boställe

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

39

Skolbarnen medförde mat till skolan.

Maten, som för det mesta bestod av mjölk och
en stor skiva bröd med en smörklick på, äts
under frukvarten. Man brukade spara det mesta
småret till sist och skrapade med en avbruten
brödbit ihop en smörklick vid slutet av maten.
När man på kom till slutet, brukade man
räcka maten mot någon av barnen och säga:

"Amnen, benjammen

öprätt öpp, by isammen

Alla ~~mitt~~ får gaba

Men ingen får smaga

Adon ja. Haab! Så vände man
maten om och släk det sist av den jätte smör-
klickan.

Lisa arm och utan medel
Hon begär sin orlovssedel
Här hon tjänat i ett år
Följande belegg hon får
Gumpen stor, förnuftet ringa
Lek förtär hon, men pysslar inga
Är själv ett barn o' önskar flera
Därtill jag henne vill rekommendera

(H. Tegnér²)

När Jupiter genom ryggen för
och skulle till Verona
Så slapp han en som var ~~st~~ på stor
och därav blev Landkrona.

Fu mer o mer Jupiter sk - r
Decto flera Landskroniter.

Tegnér var Oelenschlägers gäst i Kö-
penhamn, många lärda kommo till O-
hem för att se Tegnér. Tegnér bodde
i 1^a våningen o i den andra. Tegnér bad
de besökande komma efter en halftimme
tillbaka, då han hälsade dem med:

Vill ni den mannen se, som Europeiskt pykta äger,
En trappa högre för bege, ty du bor Oelenschläger."

Ly klocker. (byta obesett).

Vi som ska byta klocker hålla var sin
klocka mellan händerna så att den ene ej
kan se den andres. Så börjar en presentera.

Går din poa bra?

Om hun går bra, ja hun ^{går} rätt som solen,
men tål tinnna för fort. Hånt går du?

Hun går ront men tål tinnna ette (solen).

^{Da e di ju holia jennäjlade x.}
Na, här med gir du imellom.

E de nou som ska gi imellom e 'ed vel du!

Teja då, la voss bytte likt om.

Ja, la gå då! (litt handleg o affären is gjort)

Där ble du hurt, men de e vel inte fäste gang.

Liavel, bler hun rönsad, så kan hun löva

ad de o gå som en dans en gang ^{ett} inn.

x/ jännäjlade = lika goda.

Opp o lev, postmästare.

I första hand förekommer ofta detta uttryck, isynnerhet då någon glömt faller omkull och innan man skyndas sig att hjälpa upp honom.

Det uppkom säkert för cirka 100 år sedan. "Cal Johan" skulle passera Hörby på väg till Stockholm. Mycket folk hade samlats sig i St. för att "se kungen".

Den myndige postmästaren satte utanför sitt ~~apothek~~ kontor. Då kungen passerade hurrade hela menigheten, anförda utav någon av ortens pampar. Då stegade en något överförfriskad individ bort till postmästaren och skrek "Opp o lev, postmästare!" (När drottningen en gång passerade, skulle leve för henne höjas: Vive la reine (vi vill ha rejn.)

3663

Sagt på husförhör.

44
LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Varutav består bibeln? Bla o binje (pärm)

Med dagligt bröd menas

det endast brödet? Nej, fitted ässe.

Skene
1932

Apd. K. Alton
Emd.

Pär Larsson var död, och skulle ha
en hederlig begravning. Han var föi-
mögen, men han hade varit en gång
eller två pyndat mot sjunde budet.
Detta visste prästen, som annodades
hålla ett vackert föreläsning.

Prästen sa:

Pär Larsson var en ärans man
När vi sov vakade han
och när vi vakade,
Hade han vad vi vakade.